

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **s4ei s.r.o.**
sídlem Mičurinova 1752/9, Znojmo
zastoupen Ing. Jitkou Routkovou, daňovou poradkyní
sídlem Komenského 87/3, Liberec

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.9.2016, č.j. 39554/16/5200-11433-700681,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 14.9.2016, č.j. 39554/16/5200-11433-700681, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15 342 Kč k rukám Ing. Jitky Routkové, daňové poradkyně, sídlem Komenského 87/3, Liberec, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce podanou žalobou napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 14.9.2016, č.j. 39554/16/5200-11433-700681, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Kraj Vysočina (dále jen „správce daně“) ze dne 13.1.2016, č.j. 21760/16/2907-50524-701530, kterým byla žalobci vyměřena pokuta na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1.1.2014 do 31.12.2014 ve výši 2 000 Kč podle § 247a odst. 2 a 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), za učinění podání podle § 72 odst. 1 daňového řádu jinak než elektronicky. Z rozhodnutí žalovaného se podává, že pokuta byla žalobci uložena za to, že nepodal daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob elektronicky a nedodržel zveřejněný elektronický formát vyžadovaný pro daňové přiznání u daně z příjmů.

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítá, že v návaznosti na jeho (dvoje) podání daňového přiznání mu byla správcem daně doručena dne 24.9.2015 výzva k odstranění vad podání, která je podle žalobce nezákonná a neurčitá. Z této výzvy nebylo podle žalobce zřejmé, ke kterému daňovému přiznání (ke kterému z jeho podání) se vztahuje.
3. Žalobce dále podrobnou argumentací dovozuje, že z výroku výzvy nebylo zřejmé, zda správce daně spatřuje v daňovém přiznání vadu ve smyslu § 74 odst. písm. a) nebo b) daňového řádu. Podle žalobce nemělo jeho daňové přiznání, které bylo podáno elektronicky, vady takové intenzity, aby bránily správci daně v jeho posouzení; jedinou vadou bylo podání příloh v jiném formátu. V této souvislosti žalobce uvádí, že neovládá „jazyk XML“.
4. Žalobce dále namítá, že z výroku rozhodnutí správce daně není zřejmé, k jakému konkrétnímu správnímu deliktu se uložení výzvy vztahuje, a není tak zřejmé přesné určení konkrétního správního deliktu žalobce. Také poučení ve výzvě má žalobce za nesrozumitelné, zejména pokud jde o odkaz na možnost vyměření daně podle pomůcek.
5. Žalobce uvádí, že nesouhlasí s povinností, že daňové přiznání je nutné učinit ve formátu a struktuře zveřejněné správcem daně; podle žalobce se jedná o povinnost uloženou na rámec zákona. S odkazem na § 64 zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, má žalobce za to, že správce daně je povinen zajistit příjem datových zpráv i ve formátu „PDF“. Pokud jde o pokyn Ministerstva financí D-349, ten není podle žalobce závazný a ministerstvo k jeho vydání nebylo zákonem zmocněno.
6. Pokud jde o požadavek správce daně předložit společně s daňovým přiznáním v přílohách údaje nezbytné pro správu daní – účetní závěrku, resp. vybrané údaje z rozvahy a výkazu zisku a ztrát, tento požadavek je podle žalobce rozporný se zásadou minimalizace zásahů do právní sféry jednotlivce. Žalobce je nucen pro správce daně vytvářet speciální sestavy a tento požadavek neodpovídá správní praxi, kdy účetní závěrka byla vždy podávána jako příloha v „PDF“.
7. Žalobce má za to, že splnil své povinnosti, když přiznání k dani z příjmů právnických osob podal na tiskovém výstupu z počítačové tiskárny, který má údaje, obsah i uspořádání údajů

shodné s tiskopisem č. 25 5404 a v něm vyznačené přílohy podal ve formátu „PDF“, neboť postupoval podle poslední věty pokynu v bodu č. 7 k tiskopisu.

8. Žalobce má za to, že žalovaný a správce daně porušili zásadu minimalizace zásahů, procesní rovnosti, spolupráce, poučovací, dále zásadu vstřícnosti, rychlosti, hospodárnosti, volného hodnocení důkazů, zásadu legitimního očekávání a materiální pravdy. Skutečným obsahem právního jednání žalobce bylo podání daňového přiznání, které bylo podáno správci daně ve formátu „XML“, „aby byl klid“. Následně pak bylo podáno s ohledem na právní jistotu žalobce ve formátu „PDF“ do datové schránky správce daně a poté písemně na adresu správce daně. Podle žalobce lze u podání ve formátu „XML“ mít pochybnosti o tom, zda jde o podání vážně míněné a v souladu s vůlí podatele. Za smyšlenku správce daně pak žalobce pokládá tvrzení, že přílohu v jiném formátu není schopen správce daně zpracovat.
9. Z výše uvedených důvodů, rozvedených v replice k vyjádření žalovaného, v níž odkázal i na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3.1.2018, č.j. 2 Afs 25/2015, č. 3691/2018 Sb. NSS, judikaturu Ústavního soudu a Městského soudu v Praze, žalobce navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření, včetně jeho doplnění, nesouhlasí se žalobou, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí.
11. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci

12. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
13. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného a bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
14. Podle § 72 odst. 1 daňového řádu lze přihlášku k registraci, oznámení o změně registračních údajů, řádné daňové tvrzení nebo dodatečné daňové tvrzení podat jen na tiskopise vydaném Ministerstvem financí nebo na tiskovém výstupu z počítačové tiskárny, který má údaje, obsah i uspořádání údajů shodné s tímto tiskopisem.
15. Podle § 72 odst. 4 daňového řádu má-li daňový subjekt nebo jeho zástupce zpřístupněnu datovou schránku nebo zákonem uloženou povinnost mít účetní závěrku ověřenou auditorem, je povinen podání podle odstavce 1 tohoto ustanovení učinit pouze datovou zprávou ve formátu a struktuře zveřejněné správcem daně odeslanou způsobem uvedeným v § 71 odst. 1 daňového řádu.

16. Podle § 136 odst. 1 daňového řádu se daňové přiznání u daní vyměřovaných za zdaňovací období, které činí nejméně 12 měsíců, podává nejpozději do 3 měsíců po uplynutí zdaňovacího období (tu zdaňovací období od 1.1.2014 do 31.12.2014).
17. Podle § 247a odst. 2 daňového řádu vzniká daňovému subjektu povinnost uhradit pokutu ve výši 2 000 Kč, pokud učinil podání podle § 72 odst. 1 daňového řádu jinak než elektronicky, ačkoli byl povinen jej učinit elektronicky.
18. Podle § 247a odst. 3 daňového řádu o povinnosti platit pokutu rozhodne správce daně platebním výměrem a současně ji předepíše do evidence daní. Pokuta je splatná do 30 dnů ode dne oznámení platebního výměru.
19. Ze správního spisu plyne (a žalobce to nečiní sporným), že dne 24.8.2015 podal prostřednictvím datové zprávy opatřené zaručeným elektronickým podpisem svého zmocněného zástupce a odeslané na společné technické zařízení správce daně daňové přiznání k dani z příjmu právnických osob za zdaňovací období roku 2014 ve formátu „XML“. Přílohou tohoto podání byla účetní závěrka ve formátu „PDF“. Téhož dne učinil žalobce prostřednictvím datové schránky svého zmocněného zástupce podání označené jako „obecná písemnost“. Přílohou tohoto podání bylo daňové přiznání k dani z příjmu právnických osob za zdaňovací období roku 2014 ve formátu „PDF“ a účetní závěrka taktéž ve formátu „PDF“. Dne 25.8.2015 bylo správci daně doručeno podání žalobce v listinné podobě obsahující daňové přiznání k dani z příjmu právnických osob za zdaňovací období roku 2014. Přílohou tohoto podání byla kopie účetní závěrky. Dne 1.9.2015 bylo správci dane doručeno v listinné podobě podání žalobce označené jako „Věc: doplnění originálních příloh“ včetně příloh – účetní závěrka.
20. Předmětem přezkumu v této věci je rozhodnutí o pokutě za nesplnění formy podání – daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob. O povinnosti žalobce coby právnické osoby podat daňové přiznání k dani z příjmů není v této věci sporu. Předmětem přezkumu v této věci dále není rozhodnutí o samotné daňové povinnosti žalobce na dani z příjmů ve vztahu ke zdaňovacímu období od 1.1.2014 do 31.12.2014; pokud žalobce brojí i proti výzvě ze dne 21.9.2015, č.j. 1415111/15/2907-50524-701530, kterou byl vyzván k odstranění vady podání daňového přiznání ze dne 24.8.2015 spočívající v nedodržení zveřejněného formátu „XML“ u přílohy podání – účetní závěrky, která je nezbytnou součástí podání – daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob, tak takto formulovaná výzva je podle zdejšího soudu zcela srozumitelná a je zřejmé, že se týká předmětné přílohy. Výzva také obsahovala odkaz na příslušná ustanovení daňového řádu, pokyn Ministerstva financí MF D-349, odkaz na portál finanční správy, pokud jde o definici schématu XSD, a odkaz na aplikaci – službu „Elektronická podání pro daňovou správu“.
21. Nicméně pokud měl žalobce za to, že se jednalo o výzvu nezákonnou, tedy takovou, která by se negativně konkrétním způsobem materializovala v jeho právní sféře - kupříkladu tím, že by k jeho daňovému přiznání v konečném důsledku nebylo správcem daně přihlédnuto a daň by byla vyměřena ve výši odlišné od daňového tvrzení žalobce (nic takového však z argumentace účastníků řízení neplyne), mohl se žalobce proti případnému nezákonnému postupu bránit odpovídajícími prostředky ochrany.

22. Pokud jde o odkaz žalobce na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3.1.2018, č.j. 2 Afs 25/2015, č. 3691/2018 Sb. NSS, ty se jednak týkaly právní úpravy obsažené v daňovém řádu účinné do 31.12.2014, která neobsahovala výše citovaný § 72 odst. 4 daňového řádu, a dále se týkaly, na rozdíl od nyní posuzované věci, otázky účinnosti podání daňového přiznání s odkazem na § 74 odst. 3 daňového řádu ve znění do 31.12.2014. S účinností od 1.1.2015 bylo dále v § 74 odst. 4 daňového řádu zakotveno pravidlo, že pokud vada podání spočívá pouze v tom, že podání bylo učiněno jinak než elektronicky, ačkoli mělo být učiněno elektronicky, hledí se na ně jako na podání bez vady; to platí pouze pro podání, u nichž tuto skutečnost správce daně předem zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup. Z důvodové zprávy k zákonu č. 267/2014 Sb., kterým se mění zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 267/2014 Sb.“), kterým byl § 74 odst. 4 do daňového řádu zakotven, přitom plyne na jedné straně vůle zákonodárce akceptovat původní podání, jehož jediná vada spočívala v nedostatku elektronické formy, na straně druhé je však podle zákonodárce žádoucí stíhat nedostatek elektronické formy podání specifickou sankcí, která bude znamenat dostatečný postih daňového subjektu za porušení povinnosti, současně však nebude mít negativní následky pro podání jako takové, resp. pro navazující postup správy daní (důvodová zpráva k návrhu zákona č. 267/2014 Sb., dostupná např. internetových stránkách ministerstva financí v sekci legislativa/legislativní dokumenty/2014). Odkaz na zmiňovaný rozsudek proto není případný; nadto z platebního výměru na pokutu mimo jiné plyne, že správce daně s odkazem na § 74 odst. 4 daňového řádu daňové tvrzení žalobce akceptoval a daň vyměřil 16.12.2015 konkludentním platebním výměrem č.j. 1646813/15/2907-50524-701530.
23. Podstatou sporu mezi účastníky řízení je pouze to, zda došlo k jednání, s nímž daňový řád spojuje sankci – pokutu, tedy zda v posuzovaném případě byly naplněny podmínky pro aplikaci § 247a odst. 2 daňového řádu. Žalobce přitom nečiní sporným, že on i jeho zmocněná zástupkyně (daňová poradkyně) měli v době podání daňového přiznání zpřístupněnu datovou schránku.
24. Zdejší soud se v tomto sporu ztotožňuje se závěry správce daně a žalovaného, který na str. 7 napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce ve svých podáních použil jiný formát než zveřejněný správcem daně. Jinými slovy ani jedno z podání žalobce nemělo požadovanou formu a strukturu – povinná příloha daňového přiznání nebyla podána elektronicky ve zveřejněném formátu, přičemž příloha je nedílnou součástí podání. Daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob je přitom daňovým přiznáním, na něž se vztahuje povinnost podat je pouze ve formátu a struktuře zveřejněné správcem daně. Forma a struktura zveřejněná správcem daně byla v daném případě stanovena pokynem Ministerstva financí D-349 (od 1.1.2016 nahrazen pokynem Generálního finančního ředitelství D-24), dle kterého je správným formátem pro přílohy soubor typu XML, s tím, že příslušné XSD schéma je zveřejněno na daňovém portálu finanční správy, v jehož rámci je zveřejněna i struktura vybraných údajů z účetnictví. Takový postup odpovídá § 56 odst. 1 písm. b) daňového řádu, podle něhož správce daně určí a zveřejní elektronickou adresu své podatelny, formy technického nosiče datových zpráv, jakož i

formáty a struktury datových zpráv, které je způsobilý přijmout. Stejně tak Ministerstvo financí zveřejnilo v tiskopisu daňového přiznání údaj o tom, jaké konkrétní přílohy je třeba k daňovému přiznání k dani z příjmů právnických osob připojit. Byl-li žalobce zastoupen profesionálem v oboru daňového poradenství a podával-li daňové přiznání jeho prostřednictvím, pak dovolává-li se toho, že „nerozumí jazyku XML“, takovou argumentaci má zdejší soud s ohledem na obsah zmíněného pokynu a informace zveřejněné na stránkách finanční správy za zcela účelovou.

25. Pokud žalobce namítá, že správce daně tím, že požadoval účetní závěrku ve formátu „XML“, porušil zásadu minimalizace zásahu, tak tato zásada se promítá v § 72 odst. 2 daňového řádu, který stanoví, že v tiskopisech a v nich vyznačených přílohách, které jsou součástí podání, lze požadovat pouze údaje nezbytné pro správu daní. Povinnost připojit účetní závěrku v konkrétním elektronickém formátu nadto neuložil správce daně žalobci na základě své libovůle, nýbrž plyne z předem zveřejněných pokynů k podání daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob, a tato povinnost – pokud jde o požadovaný formát a strukturu – se opírá o výše citovaná ustanovení daňového řádu. Nejedná se tedy o povinnost uloženou nad rámec zákona a mimo meze zákonného zmocnění; nadto v povinnosti připojit u právnické osoby účetní závěrku nespátřuje zdejší soud žádnou zjevnou nepřiměřenost v tom smyslu, že by se jednalo o údaje, jež se správou daní nemají žádnou souvislost, nebo o požadavek, jehož splnění by bylo natolik odborně či technicky složité, že by daňové subjekty nepřiměřeně zatěžovalo. Proto ani odkazy žalobce na judikaturu Ústavního soudu ohledně přepjatého formalismu nejsou ve vztahu k posuzované věci namístě. Ústavní soud se v žalobcem citovaných nálezech zabýval problematikou soudních podání – dovolání, přičemž dospěl k závěru, že jestliže účastník řízení učiní podání v elektronické podobě, přičemž zaručeným elektronickým podpisem podle zvláštního zákona opatří pouze průvodní e-mail a nikoliv jeho přílohu, která obsahuje samotný text podání, má se za to, že připojený elektronický podpis „pokrývá“ celou odesílanou zprávu včetně její přílohy (nález Ústavního soudu ve věci sp. zn. II. ÚS 3042/12 ze dne 27.8.2013). V nyní posuzovaném případě se však nejedná o problematiku výkladu obecných pravidel pro podání dovolání, nýbrž o aplikaci jasně a srozumitelně speciálně upravených požadavků zákonodárce ve vztahu k podání daňových přiznání vůči finanční správě, s dostatečně stanovenou legisvakanční lhůtou ve vztahu k povinným subjektům (viz níže bod 25).
26. Zdejší soud má naopak za to, že ve 21. století možnost (a povinnost pro daňový subjekt, pokud on či jeho zástupce má zřízenou datovou schránku nebo zákonem uloženou povinnost mít účetní závěrku ověřenou auditorem) elektronického podání v předem zveřejněné a požadované struktuře směřuje k elektronizaci a automatizaci veřejné správy, a tím k jejímu urychlení a ve svém důsledku i k menšímu zatěžování daňových subjektů. V případě elektronického podání má nadto daňový subjekt jistotu jak o okamžiku podání, tak především o okamžiku doručení svého podání orgánům finanční správy; žalobce nikterak neargumentuje v tom směru, že by kupříkladu doručování příloh ve formátu „XML“ nebylo funkční a že by veřejná správa v tomto směru odpovídající prostředí pro hladké přijetí takových podání nezajistila. Zdejší soud v tomto ohledu odkazuje na zákon č. 458/2011 Sb., o změně zákonů související se zřízením jednoho inkasního místa a dalších změnách daňových a pojistných zákonů, včetně jeho důvodové zprávy, který povinnost

obsaženou v § 72 odst. 4 do daňového řádu s účinností od 1.1.2015 zakotvil. Argumentu žalobce, že jen podání učiněné v listinné podobě odráží skutečnou vůli daňového subjektu, proto zdejší soud nemůže přisvědčit, a to obzvláště za situace, kdy daňový subjekt – právnická osoba – je pro komunikaci se správcem daně zastoupen daňovým poradcem se zřízenou datovou schránkou; ze žalobní argumentace přitom není zdejšímu soudu zřejmé, proč by v daném případě žalobce zastoupený profesionálem podával daňové přiznání v podobě, kterou nemíní vážně.

27. Pokud jde však o námitku žalobce směřující vůči nedostatečnému vymezení skutku ve výroku platebního výměru na pokutu, tak tu zdejší soud dává žalobci zapravdu. Z výroku platebního výměru je totiž zřejmé pouze to, že je vyměřena pokuta ve výši 2 000 Kč za učinění podání podle § 72 odst. 1 daňového řádu jinak než elektronicky. S ohledem na skutečnost, že žalobci byla platebním výměrem uložena sankce za nesplnění povinnosti nepeněžní povahy, je výrok prvostupňového rozhodnutí zcela nedostatečný. Z usnesení rozšířeného senátu ze dne 15.1.2008, č.j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS, plyne, že výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným; *„V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, rozsahu způsobeného následku, apod. Typicky takové situace mohou nastat zejména u tzv. trvajících či bromadných deliktů, deliktů spáchaných v pokračování (dílčí útoky vedené jednotným záměrem, spojené stejným či podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku, které naplňují stejnou skutkovou podstatu). Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě... Identifikace skutku neslouží jen k vědomosti pachatele o tom, čeho se měl dopustit a za jaké jednání je sankcionován... je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Řádně formulovaný výrok, v něm na prvním místě konkrétní popis skutku, je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod.“*. Citované závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu podle zdejšího soudu dopadají i na nyní posuzovanou věc. Ani speciální úprava předmětného deliktu v daňovém řádu, která nedává správci daně prostor k úvahám ohledně závažnosti správního deliktu (neboť výše sankce plyne přímo ze zákona), podle zdejšího soudu neznámá, že správce daně může rezignovat na konkrétní

nezaměnitelný popis skutku ve výroku platebního výměru, včetně zdaňovacího období a daně, které se nesplnění povinnosti týkalo. Obdobným prizmatem, tedy jako na sankci v oblasti správního trestání, nahlížel Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 30.6.2015, sp. zn. Pl. ÚS 24/14, i na pokutu za opožděné tvrzení daně ve smyslu § 250 daňového řádu, která sleduje obdobný účel jako pokuta za podání daňového přiznání jinak než elektronicky. Pokud tedy v prvostupňovém rozhodnutí zcela chybí popis skutku a všechny další podstatné náležitosti výroku o správním deliktu, jedná se o vadu, kterou měl žalovaný napravit, avšak z výroku napadeného rozhodnutí žalovaného neplyne, že by tak žalovaný učinil.

28. Zdejší soud proto žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že věci se vrací žalovanému k dalším řízením. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.)

IV. Náklady řízení

29. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
30. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení, které spočívají v zaplaceném soudního poplatku za žalobu po 3 000 Kč společně s náklady zastoupení daňovou poradkyní; v tomto případě se v souladu s § 35 odst. 2 s.ř.s. pro určení výše odměny za zastupování užije obdobně zvláštní právní předpis, jímž jsou stanoveny odměny a náhrady advokátům za poskytování právních služeb, tedy vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Žalobci vznikly náklady zastoupení za tři úkony právní služby po 3 100 Kč společně se třemi režijními paušály po 300 Kč spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a sepisu žaloby; podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). K nákladům za právní zastoupení byla připočtena částka odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je zástupkyně povinna odvést podle zákona č. 235/2004 Sb. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci částku 15 342 Kč, a to k rukám zástupkyně žalobce ve stanovené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 7. března 2019

David Raus v.r.
předseda senátu